

Η αναπνοή μας

Το αποτέλεσμα των αμερικανικών εκλογών, με την καθαρή νίκη του Barack Obama, και η θετική απήχηση που είχε σε όλο τον κόσμο, εκφράζει την ανάγκη της κοινωνίας για αλλαγή σε πρακτικές και πολιτικές. Δημιουργεί στους πολίτες του κόσμου ένα αίσθημα απροσδιόριστης αισιοδοξίας και ελπίδας ότι δεν θα διαψευστεί για μία ακόμη φορά, ότι θα υπάρξουν μέτρα για την παγκόσμια ειρήνη και ασφάλεια, την παγκόσμια οικονομία και ευημερία, μία νέα σχέση μεταξύ κρατών και κυβερνήσεων.

Την ίδια ώρα όμως η σκληρή πραγματικότητα των καθημερινών προβλημάτων συνεχίζει να υπάρχει παντού και στην χώρα μας. Το σύνολο του Ελληνικού λαού υφίσταται τις συνέπειες μιας ανεργίας οικονομικής πολιτικής, περιμένοντας τις επιπτώσεις της διεθνούς κρίσης, ενώ επιμέρους κοινωνικές ομάδες αντιμετωπίζουν ακόμη πιο έντονα τα δικά τους επιμέρους προβλήματα.

Η Αθήνα, η σύγχρονη πολυπολιτισμική πρωτεύουσα της χώρας, αντιμετωπίζει τα δικά της οξυμένα προβλήματα και κυρίως στο άβυσσο πλέον κέντρο, όπου παρουσιάζεται και η μεγαλύτερη συγκέντρωση ξένων μεταναστών. Αυτή την πραγματικότητα πρέπει επιτέλους να δει κάποτε η Κυβέρνηση να αξιοποιήσει προτάσεις που έχουν κατατεθεί και να λάβει όλα τα μέτρα που χρειάζονται.

Αποτελεί τεράστια υποχώρηση στην πρόοδο και προοπτική της πρωτεύουσας, όταν το 2008 κύριο ζητούμενο είναι παλιά κεκτημένα, όπως η ασφάλεια για την ζωή, την επαγγελματική δραστηριότητα και την περιουσία – όταν δέκα χρόνια πριν η διεκδίκηση ήταν μια καλύτερη ποιότητα ζωής, με μέτρα αναβάθμισης της πόλης και ειδικά του κέντρου.

Αποδεικνύει έλλειψη πολιτικής και αδυναμία πρόβλεψης αποτροπής του ορατού κινδύνου μιας κοινωνικής έκρηξης, η αδιαφορία για τα προβλήματα που κάποιες φορές προκαλούν αλλά κυρίως υφίστανται οι μετανάστες στην Χώρα μας. Κάποιοι έχουν αφηθεί βορά στα χέρια επιτηδείων, που εκμεταλλεύονται την απόγνωση τους, και τους εντάσσουν στις παράνομες δραστηριότητες τους.

Υπάρχει όμως και η συντριπτική πλειοψηφία, που νόμιμα ζει, εργάζεται και προσφέρει στην χώρα μας, και αντιμετωπίζει τα ίδια προβλήματα καθημερινότητας με τους Έλληνες πολίτες. Πολλοί από αυτούς έχουν επιλέξει να μείνουν μόνιμα, έχουν αποκτήσει παιδιά και περιουσία, πλην όμως στερούνται συγκεκριμένων δικαιωμάτων, που απορρέουν από το γεγονός ότι δεν είναι Έλληνες πολίτες.

Σημαντική η εκλογική Ομπάμα – δεύτερης γενιάς μετανάστη όπως και ο Σαρκοζύ - εμείς όμως εδώ αναζητούμε την εξασφάλιση της κοινωνικής συνοχής συμπεριλαμβανομένων και των μεταναστών;

Η Συντακτική Ομάδα

Μετανάστες στην Αθήνα που αλλάζει και βράζει

Με πρωτοβουλία του ΙΣΤΑΜΕ πραγματοποιήθηκε στις 26/11 ανοικτή συζήτηση για τη «Μετανάστευση και Πολιτισμικό κεφάλαιο στην Αθήνα. Η πολυπολιτισμικότητα ως συντελεστής ανάπτυξης και κοινωνικής προόδου». Με συντονιστή τον δημοσιογράφο Σταύρο Θεοδωράκη συμμετείχαν στο πάνελ οι: Άννα Διαμαντοπούλου, Βουλευτής Α' Αθήνας Αντώνης Κόντης Αν.Καθ.Παν/μίου Αθηνών Νίκο Αγο Δημοσιογράφος Μάρκος Παπακωνσταντής Επιστ.Συν. ΙΣΤΑΜΕ

Οι τοποθετήσεις των ομιλητών είχαν εξαιρετικό ενδιαφέρον, καθώς και η συζήτηση που ακολούθησε. Η ομιλία της κ. Άννας Διαμαντοπούλου, έδωσε μια ξεχωριστή νότα, γιατί είχε το στοιχείο της αισιοδοξίας, ότι υπάρχει διέξοδος στα προβλήματα που αντιμετωπίζει το κέντρο της Αθήνας και άλλες γειτονιές και πόλεις. Ας δούμε αποσπάσματα από αυτή την ομιλία.

«Το θέμα της μετανάστευσης, έχω διερευνήσει στην πολιτική μου ζωή από πολλές πλευρές, και κυρίως αυτή της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που είχα την εμπειρία των πολιτικών ενσωμάτωσης. Η δεύτερη ήταν όταν καταρτίζαμε το πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ, με πάρα πολλές διαδικασίες, στις οποίες συμμετείχαν οι περισσότεροι οργανωμένοι φορείς μεταναστών στην Ελλάδα και καταλήξαμε σε πολύ συγκροτημένες προτάσεις. Η τρίτη είναι αυτή της Βουλευτού της Α' Αθήνας και απόψε θα μιλήσω με αυτή την ιδιότητα.

Η Αθήνα είναι μια πόλη που αλλάζει και βράζει. Αλλάζει εξαιρετικά άναρχα, εξαιρετικά βίαια, απρογραμμάτιστα, με έναν τρόπο που κανείς δεν θέλει και που κανείς δεν ξέρει που θα οδηγήσει, και έχει ζητήματα, που πραγματικά κάνουν τη ζωή σχεδόν αδύνατη και ουσιαστικά μετατρέπουν τις γειτονιές σε αποθήκες ψυχών, όπως:

- Η παράνομη και ανεξέλεγκτη μετανάστευση με τρομακτική συσσώρευση ανθρώπων σε ρυθμούς και σε αριθμούς.
- Το παράνομο εμπόριο κάθε είδους σε μαγαζιά και σε δρόμους, σε παράνομες λαϊκές αγορές, που θα ήθελα να μην το θεωρήσετε δευτερεύον.
- Η τρομακτική διακίνηση ανθρώπινων σωμάτων, με τη μεγαλύτερη πορνεία να αναπτύσσεται στο κέντρο της Αθήνας.
- Τα ναρκωτικά, με το κέντρο της Αθήνας να είναι το κέντρο διακίνησης.

Πρώτο θύμα των εμπορών ναρκωτικών είναι ο παράνομος μετανάστης του κέντρου της Αθήνας, ο οποίος θα χρησιμοποιηθεί ως βαποράκι. Πρώτο θύμα στην πορνεία είναι η κοπέλα ή ο νεαρός, στα χέρια του σωματεμπορίου. Πρώτο θύμα κάθε λαθρεμπορικής συναλλαγής θα είναι ο παράνομος μετανάστης, που δεν έχει άλλη επιλογή. Και όλα αυτά δημιουργούν ένα εκρηκτικό μίγμα συσσώρευσης προβλημάτων, τα οποία έχουν αρχίσει πλέον και εκρήγνυνται.

Στον Άγιο Παντελεήμονα, προ ημερών είχαμε τρεις συγκρούσεις μαζί.

Μια σύγκρουση επιβίωσης, μεταξύ ανθρώπων κάθε είδους παρανομίας. **Μια σύγκρουση διαβίωσης** μεταξύ κατοίκων και μεταναστών. **Μια σύγκρουση ιδεολογίας** μεταξύ του αντιρατσιστικού κινήματος και της ακροδεξιάς. Όλα αυτά συνυπάρχουν, θερμιάζουν

Συνέχεια στην σελ. 4

Παγκόσμια Ημέρα

Ατόμων με Αναπηρία

«Η χρησιμότητα και ο συμβολισμός της σημερινής επετείου, έγκειται στο πώς την αντιμετωπίζει ο καθένας από εμάς «ξεχωριστά» γιατί ο καθένας από εμάς έχει και μία ευθύνη.

Η μέρα επιτρέπει και επιβάλλει στοχασμό, σκληρή κριτική, θυμό, περηφάνια, αλλά κυρίως απολογισμό και στόχο. Κάθε φορά «να γνωρίζουμε αν κάναμε κάτι παραπάνω.

Πρέπει να διαφυλάξουμε και να κατοχυρώσουμε, το αναφαίρετο δικαίωμα των ατόμων με αναπηρία στην εργασία και στην πρόσβαση στην εργασία για όλους, το δικαίωμα στην εκπαίδευση, στην κατάρτιση, στις συνθήκες ζωής, στις συνθήκες κυκλοφορίας.

Κάνοντας λοιπόν την κριτική μας, και όχι ανέξοδη αντιπολίτευση, θα ήθελα να πω ότι η πολιτική για την ειδική αγωγή στη χώρα μας ξεκίνησε από το 1985. Σε αυτά τα 23 χρόνια έγινε μια μεγάλη προσπάθεια, έγιναν πολλά, αλλά απομένουν να γίνουν και άλλα.

Γι' αυτό, σήμερα, 3 Δεκέμβρη, ας δεσμευτούμε όλοι, η χώρα μας να μπει στον κατάλογο των ανεπτυγμένων χωρών, εκεί όπου οι χώρες κρίνονται από τις δυνατότητες που δίνουν στα άτομα με αναπηρίες.»

Δήλωση Άννας Διαμαντοπούλου
Βουλευτή Α' Αθήνας

Διαβάστε επίσης...

- Μεταξουργείο: ο μετασχηματισμός του αστικού τοπίου
- Αναστοχασμοί για την «ημέρα αναπηρίας»
- Νίκη Barack Obama
- Συνέδριο Εργατικών
- Πανεπιστήμια "fast-food"

Μεταξουργείο:

ο μετασχηματισμός του αστικού τοπίου

τις καλλιτεχνικές δραστηριότητες, τα κέντρα διασκέδασης, εστιατόρια κτλ. που απευθύνονται σε μεγαλύτερες εμβέλειες κοινό (εκτός δηλαδή τοπικής κοινότητας). Στο πλαίσιο αυτό αποτυπώνεται η σχέση της περιοχής με το ευρύτερο αστικό πεδίο, η χωρική και κοινωνική ανταπόκριση της πόλης στις δραστηριότητες αυτές, η συμμετοχή και δράση της τοπικής κοινότητας.

Σύμφωνα με τον Bill Hillier και τη Julienne Hanson στο 'The Social Logic of Space' ένας χώρος καθορίζεται από δύο ειδών σχέσεις: Αρχικά από τις σχέσεις μεταξύ των «κατοίκων» (inhabitants) που προσδιορίζονται από τις χρήσεις και δράσεις τοπικού χαρακτήρα κατά δεύτερον από τις σχέσεις μεταξύ των «κατοίκων» και των «επισκεπτών» (visitors), δηλαδή του πληθυσμού που κάνει χρήση υπερτοπικού χαρακτήρα.

Το ζητούμενο όμως είναι τι μπορεί να γίνει για να προληφθούν τέτοια φαινόμενα. Το πρώτο βήμα είναι η συζήτηση και η δημοσιοποίηση τέτοιων καταστάσεων ώστε κάθε σκεπτόμενος άνθρωπος να σχηματίσει τη δική του άποψη και να δραστηριοποιηθεί ανάλογα με τη θέση την οποία κατέχει. Επί της ουσίας όμως, το δύσκολο έργο του αρχιτέκτονα συγκεκριμένα είναι αφενός να προσπατήσει το χαρακτήρα της όποιου περιοχής και αφετέρου με αφορμή τέτοια παραδείγματα να προλάβει καταστάσεις και εντέλει να προτείνει λύσεις.

Μια διάσταση του προβλήματος είναι αδιαφιλονίκητα θεσμική. Με τον κατάλληλο σχεδιασμό θα μπορούσε να γίνεται ομαλότερα η ένταξη μιας νέας δράσης σε μια περιοχή, έχοντας πρωτίτερα λάβει υπόψη όλους τους άμεσα ενδιαφερόμενους - τους καλλιτέχνες που θέλουν να βρουν στέγη για την τέχνη τους, τους επενδυτές που σαφέστατα θέλουν να πουλήσουν, τους κατοίκους που (φυσικά) δεν θέλουν να εκδιωχθούν από τα σπίτια τους.

Σύμφωνα με αυτή τη σκοπιά ο εσωτερικός, κλειστός χώρος τείνει να είναι ένας ιδεολογικός χώρος, με την έννοια ενός καθορισμένου συστήματος κατηγοριών και σχέσεων που διαρκώς επαναπροσδιορίζεται με τη χρήση, ενώ ο εξωτερικός, ανοικτός χώρος είναι περισσότερο διαδραστικός, σχεδόν πολιτικός, εφόσον συνιστά ένα πιο ρευστό σύστημα συναντήσεων, το οποίο επίσης επαναπροσδιορίζεται με την πάροδο του χρόνου.

Στην προκειμένη περίπτωση μιλάμε για τον εξωτερικό, δημόσιο χώρο του Μεταξουργείου που καθορίζεται από τις σχέσεις και τις τυχαίες συναντήσεις μεταξύ των «κατοίκων» καθώς και μεταξύ των «κατοίκων» και των «επισκεπτών». Ως «κατοίκους» μπορούμε να θεωρήσουμε τους μόνιμους κατοίκους της περιοχής καθώς και εκείνους που εργάζονται σε αυτή, και διαμορφώνουν την εικόνα και το χαρακτήρα της καθημερινότητας του (τοπικός χαρακτήρας). Οι «επισκέπτες» από την άλλη είναι εκείνοι που κάνουν περιστασιακή χρήση των δραστηριοτήτων στην περιοχή με κάποια συγκεκριμένη αφορμή (υπερτοπικές χρήσεις).

Εχουμε μια κατακόρυφη αύξηση των «επισκεπτών» και μια μετατροπή των «κατοίκων» από μόνιμους κατοίκους σε απλά εργαζόμενους στην περιοχή. Οι νέες χρήσεις της περιοχής διαμορφώνουν και τις ώρες που πραγματοποιούνται διαδράσεις, οι οποίες είναι κατά κύριο λόγο νυχτερινές. Συνεπώς, ενώ προηγουμένως οι «ώρες αιχμής» της περιοχής ήταν περισσότερο οι πρωινές οι συναντήσεις μεταξύ των «κατοίκων» και κάποιων «επισκεπτών», σήμερα αυτές οι ώρες αποδυναμώνονται καθώς η περιοχή δραστηριοποιείται τις βραδινές ώρες.

Μια τέτοια μετάβαση δεν μπορεί από μόνη της να χαρακτηριστεί αρνητική, συχνά καθίσταται και αναγκαία αλλάζει όμως το χαρακτήρα της περιοχής και είναι βίαιη όταν πραγματοποιείται απότομα.

Είναι μια ιστορία επαναλαμβανόμενη. Περιοχές όπως του Ψυρρή, το Γκάζι ή το Μεταξουργείο που συνδυάζουν τη γειτονιά με το κέντρο, την τοπικότητα με την υπερτοπικότητα, το φτηνό, το καινούργιο, το «διαφορετικό» αποτελούν πόλο έλξης για νέες δράσεις και καταστάσεις. Εκείνο στο οποίο πρέπει να επιστήσουμε την προσοχή μας είναι το πώς μπορούν να αντιμετωπιστούν αυτές οι απότομες μεταβάσεις και με ποιο τρόπο τελικά, όταν τα φώτα της δημοσιότητας θα έχουν στραφεί σε καινούργια μονοπάτια της πόλης, το Μεταξουργείο δεν θα έχει μετατραπεί σε μια υπέρ-δομημένη αστική περιοχή με αλλοιωμένο χαρακτήρα, δίχως ταυτότητα.

Βασιλική Μπακάλη. Ομάδα Νομαδική Αρχιτεκτονική

Η περιοχή του Μεταξουργείου αποτελεί ένα τόπο μεταβατικό, ένα ζωτικό τμήμα του αστικού ιστού που υπόκειται σε χωρικούς μετασχηματισμούς και κοινωνικές ανακατατάξεις. Πρόκειται για ένα φαινόμενο που κυριαρχεί σε σύγχρονες μεγαλουπόλεις. Αφορά τμήματα που από τη μία γειτνιάζουν με το εμπορικό / οικονομικό η / και διοικητικό κέντρο μεγαλούπολης και από την άλλη με ενότητες που βρίσκονται υπό την επιρροή μετασχηματισμών υπερτοπικού κατεξοχόν χαρακτήρα και περιστοιχίζονται από ισχυρό και δραστήριο οδικό δίκτυο. Ταυτόχρονα όμως πρόκειται για ζώνες που είναι ασυμβίβαστες με το δυναμικό αναπτυξιακό μοντέλο, φέρουν στοιχεία προγενέστερης χωρικής οργάνωσης και τυπολογίας και διατηρούν ποιότητες γειτονιάς και οικιστικού χαρακτήρα.

Η περιοχή του Μεταξουργείου αποτελεί μία πολυσυλλεκτική ενότητα, ένα μωσαϊκό εθνικοτήτων, πολιτισμών και επαφών. Η κοινωνική και χωρική έκφραση της πολυμορφίας του τόπου λειτουργεί μέσα από άτυπες συνθήκες διαμορφώνοντας την ιδιαίτερη φυσιογνωμία της περιοχής.

Ένα σημαντικό ερώτημα είναι το τι θα απογίνει η περιοχή μετά από τη σημερινή μεταβατική κατάσταση, αφού ολοκληρωθεί ο κύκλος των περιστασιακών τάσεων, όταν εξαντληθούν οι χώροι διασκέδασης και οι αίθουσες τέχνης. Θα παρακμάσει ή μήπως θα γεμίσει από κόσμο τα σαββατόβραδα και τα πρωινά θα παραμείνει έρημη αφού η κατοικία θα έχει εκδιωχθεί από την περιοχή?

Ανάλυση της περιοχής

Εδώ παρατηρούμε την ταχύτητα αυξανόμενη ανάπτυξη χρήσεων υπερτοπικού χαρακτήρα σε σχέση με τις υφιστάμενες χρήσεις τοπικού χαρακτήρα. Οι υπερτοπικές χρήσεις αφορούν

Για ποια ημέρα αναπηρίας;

Αναστοχασμοί για την οντολογία της αναπηρίας.

Στις 3 του Δεκέμβρη σ' όλους τους χώρους όπου υπάρχουν ανάπηρα άτομα πραγματοποιούνται «εκδηλώσεις υπερηφάνειας» όπως αυτές ονομάζονται από τους ακτιβιστές του αναπηρικού κινήματος. Πολλοί όμως από μας αναρωτιόμαστε τι είναι η σημερινή ημέρα. Τι σημαίνει «Η μέρα των ατόμων με αναπηρίες». Η αναρώτηση αυτή βασίζεται στο γεγονός ότι **η αναπηρία δεν υπάρχει στις ζωές μας μόνο για μια ημέρα και ως εκ τούτου δεν έχει κανένα νόημα για μας μια τέτοια εκδήλωση**. Επιπλέον, έχει υποστηριχτεί ότι με το να μιλάμε ειδικά μια μέρα τον χρόνο για την αναπηρία είναι σαν να διαχωρίζουμε τους εαυτούς μας από τους μη ανάπηρους πολίτες. Ας σκεφτούμε όλοι μαζί τι μας ενώνει και τι μας χωρίζει; Σίγουρα, αυτό που μας ενώνει είναι η ανθρώπινη φύση μας. Μιλάμε, εκφραζόμαστε, μαθαίνουμε, ίσως με διαφορετικό τρόπο, αλλά στην ουσία αυτό που θέλουμε είναι το ίδιο, δηλαδή ίσες ευκαιρίες στην ζωή σε όποιον τομέα και δραστηριοποιούμαστε, στην εκπαίδευση, στην εργασία, στις ανθρώπινες σχέσεις. Η σημερινή ημέρα πέρα από την έκφραση των πανανθρώπινων αναγκών που ενώνουν όλους μας, ανάπηρους και μη, κάτω από την ιδιότητα Άνθρωπος, κρύβει και κάποιες παγίδες.

Μια από αυτές είναι η παρουσίαση της αναπηρίας ως προσωπικής και οικογενειακής τραγωδίας και όχι η παρουσίασή της ως ένα κοινωνικό ζήτημα το οποίο πρέπει να απασχολεί όλους μας, ανάπηρους και μη. Για παράδειγμα, το αίτημα για ισότιμη συμμετοχή στην εκπαίδευση είναι ένα αίτημα που επηρεάζεται από τις κοινωνικές, πολιτικές και οικονομικές συνθήκες του περιβάλλοντος μέσα στο οποίο ζούμε. Το δικαίωμα στην επιλογή δεν καθορίζεται αποκλειστικώς από τις δικές μας επιθυμίες αλλά είναι ένα δικαίωμα που εμπλέκει όλους μας, ανάπηρους και μη.

Σε κάθε κοινωνία και σε κάθε εποχή η αναπηρία ερμηνεύτηκε με διαφορετικούς τρόπους. Από τους νάνους που διασκεδάζαν τους βασιλιάδες κατά την περίοδο του Μεσαίωνα, μέχρι τους τυφλούς μάντεις που «έβλεπαν με τα μάτια της ψυχής και πρόβλεπαν τα μελλούμενα», διαπιστώνουμε ότι ο ανάπηρος άλλος πάντα ήταν ο διαφορετικός, ο εσωστρεφής, ο διασκεδαστής ή ο τιμωρός μας. Η αναπηρία συμβολίζει συχνά τις κρυμμένες σκέψεις μας και τις φοβίες μας

απέναντι στον θάνατο, την αρρώστια και στην αδυναμία. Είναι αυτό όμως τελικά; Μήπως όλες αυτές οι φοβίες είναι κάτι πέρα από το οντολογικό περιεχόμενο της αναπηρίας; Μήπως τελικά η μετατόπιση του ανάπηρου ατόμου στην σφαίρα του αφύσικου, του ανώμαλου ή του «ατόμου με ειδικές ικανότητες» είναι ουσιαστικά μια αέναη προσπάθεια των ανθρώπων να ερμηνεύσουν την διαφορετικότητα; Το ερώτημα που προκύπτει όμως είναι αν εν τέλει οι αρνητικές σκέψεις αφορούν μόνο τους ανάπηρους ανθρώπους ή είναι αρνητικές σκέψεις που ενυπάρχουν σε κάθε ανθρώπινο ον;

Η αναπηρία πλέον είναι αντιληπτή όχι με βάση τους βιολογικούς όρους ύπαρξης αλλά με βάση τους κοινωνικούς όρους ύπαρξης. Όλοι μας όπως είπε ο Αριστοτέλης είμαστε κάτι περισσότερο από το άθροισμά μας. Το όλον πρότερον αναγκαίο είναι του μέρους. Συνεπώς η αναπηρία δεν είναι το προσωπικό βίωμα του καθενός από μας, είτε αυτός είναι ανάπηρος είτε όχι, είναι όλες αυτές οι σκέψεις, δράσεις, σκοποί και μέσα κατά την αριστοτέλεια φιλοσοφία, που μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι όλοι είμαστε διαφορετικοί και όλοι ίσοι απέναντι στην μοίρα, στην ζωή και στον θάνατο. **Η συλλογική ταυτότητα και το εννοιολογικό περιεχόμενο της λέξης Άνθρωπος δεν μπορεί να περνάει μέσα από διακρίσεις και τον ατομοκεντρισμό.** Στην σημερινή εποχή έχοντας πλέον όλη αυτή την ιστορική γνώση για το τι είναι εμπειρία της αναπηρίας μπορούμε να λέμε πιο εύκολα ναι στις συλλογικές, στις συμπεριληπτικές δράσεις και όχι στις ατομοκεντρικές και διαχωριστικές δομές που μας δημιουργούν τα αρνητικά συναισθήματα του οίκτου και του φόβου. Η ημέρα των ατόμων με αναπηρίες είναι μια μέρα σαν όλες τις άλλες με την ελπίδα ότι η αυριανή ημέρα θα είναι καλύτερη από την σημερινή. Καλύτερη για όλους μας.

Λάζαρος Τεντόμας, Κοινωνικός Ανθρωπολόγος, Καθηγητής του Ειδικού Γυμνασίου-Λυκείου Αθηνών.
Μαρία Λιάσκου, απόφοιτος του Ειδικού Λυκείου Αθηνών και τώρα φοιτήτρια Νομικής Σχολής Αθηνών και Παραολυμπιονίκης.

νίκη Barack Obama

μια επιτυχημένη καμπάνια

Ομιλίες που ξεσήκωσαν όχι μόνο τις ΗΠΑ, αλλά και ολόκληρο τον πλανήτη. Στρατιές εθελοντών που όργωσαν τη μεγαλύτερη χώρα στον κόσμο, από άκρη σ' άκρη. Ελάχιστα στραβοπατήματα, καθαρό μήνυμα και στοχοπροσήλωση, βήμα – βήμα. Όλοι συμφωνούν ότι η διετής αφεγάδιαστη προεκλογική καμπάνια του κ. Μπαράκ Ομπάμα σύντομα θα αποκτήσει τη θέση που της αξίζει ανάμεσα στα πανεπιστημιακά συγγράμματα των Πολιτικών Επιστημών. Τι την έκανε τόσο επιτυχημένη;

As φανταστούμε, σχηματικά, ότι πρόκειται για ένα οικοδόμημα που χτίστηκε σταδιακά, από κάτω προς τα πάνω, ξεκινώντας από το μηδέν. Αυτή, άλλωστε, ήταν και η πορεία που ακολούθησε ο 47χρονος γιός αφρικανού μετανάστη που μόλις εξελέγη πρόεδρος των ΗΠΑ. Όλα τα στοιχεία που έφεραν τη νίκη ήταν αλληλένδετα μεταξύ τους και τελικά οδήγησαν στο επιθυμητό αποτέλεσμα:

- Το πρώτο «γερό θεμέλιο» της επιτυχίας του κ. Ομπάμα ήταν η καθολική δυσaréσκεια της αμερικανικής (αλλά και παγκόσμιας) κοινής γνώμης για την διακυβέρνηση Μπους. Όταν ο κόσμος είναι εξοργισμένος με την παρούσα κυβέρνηση, αυτόματα στρέφεται προς την εναλλακτική πρόταση και «περιμένει να ακούσει με ελπίδα».
- Πάνω σ' αυτό ήρθε να «δέσει» η (εκ φύσεως) χαρισματική και (ακραία) επικοινωνιακή προσωπικότητα του υποψηφίου, ο οποίος όχι μόνο ήρθε να «χτίσει» πάνω στη δυσaréσκεια του εκλογικού σώματος, αλλά μαγνήτισε και κέρδισε την κοινή γνώμη με τη ρητορική του και τις πολύ καλές δημόσιες εμφανίσεις του, καθώς και το «πρότυπο» που έδειξε ότι ενσαρκώνει: Του έντιμου, δημοκρατικού και προερχόμενου από τα σπλάχνα της κοινωνίας υποψηφίου.
- Οι δύο παραπάνω παράγοντες δημιούργησαν δυναμική για τον κ. Ομπάμα, η οποία λόγω της οργανωτικής δεινότητας που διακρίνει τον ίδιο και τους συνεργάτες του, μεταφράστηκε άμεσα σε μια πρωτοφανή σε μέγεθος και πολύ καλά οργανωμένη παν-εθνική καμπάνια, με γραφεία και «ομάδες βάσης» σε κάθε σημείο της χώρας. Σπονδυλική στήλη της καμπάνιας, το Διαδίκτυο και οι Νέες Τεχνολογίες. Χωρίς το Ίντερνετ και τα SMS, τίποτα δεν θα ήταν το ίδιο.
- Ωστόσο, η οργανωτική μαεστρία δεν θα έφθανε από μόνη της, αν ο υποψήφιος δεν είχε ήδη συνενπάρει τη νεολαία, τις αδύναμες κοινωνικά ομάδες και τα εθνικά/μειονοτικά groups, τα οποία εμπνεύστηκαν από το μήνυμά του και την προσωπικότητά του και στρατεύθηκαν στο πλευρό του. Μιλάμε, δηλαδή, για τα πιο ενεργά και δυναμικά κομμάτια της αμερικανικής κοινωνίας – νέοι, κοινωνικές ομάδες και μετανάστες: Αυτοί που μπορούν να βγουν στο πεζοδρόμιο και να δουλέψουν άοκνα.

- Το επόμενο στοιχείο που ενίσχυσε το «μείγμα Ομπάμα» ήταν οι κατασταλαγμένες, καθαρές και καλά διατυπωμένες πολιτικές θέσεις. Με μια μεστή περιεχομένου παράγραφο για το κάθε μεγάλο θέμα της εκλογικής ατζέντας (οικονομία, Ιράκ, ενέργεια, παιδεία, υγεία κ.α.) έδωσε τα εφόδια στο «στράτο» των εθελοντών του για να βγει στις γειτονιές, πόρτα – πόρτα, και να μιλήσει στους εκλογείς χωρίς μισόλογα, δίνοντας σαφείς απαντήσεις στα ερωτήματα τους.
- Όλα τα παραπάνω, μετά και την επικράτηση επί της κ. Χίλاري Κλίντον (γεγονός που «έπεισε» ότι ο κ. Ομπάμα είναι «winner», ότι μπορεί να κερδίσει εκλογές), λειτούργησαν πολλαπλασιαστικά. Δημιούργησαν ένα πολύ θετικό και αισιόδοξο κλίμα στα χιλιάδες πρόσωπα της καμπάνιας, που «μεταδόθηκε» αμέσως στο εκλογικό σώμα, το οποίο και εισέπραξε τη «θετική ενέργεια» των ανθρώπων του κ. Ομπάμα. Και αυτό με τη σειρά του, έφερε τις οικονομικές εισφορές – ρεκόρ από την κοινωνία, που τροφοδοτήσαν την καμπάνια.
- Η άψογη λειτουργία του υποψηφίου ανέβασε τον πήχη και για τους ανθρώπους της καμπάνιας, στελέχη και εθελοντές. Είναι εντυπωσιακό ότι α) όλοι είχαν κάνει «δική τους υπόθεση» την εκλογή του β) δούλεψαν επίμονα και ασταμάτητα μέχρι την τελευταία στιγμή και γ) ήταν προσεκτικοί σε κάθε τους κίνηση, με γνώμονα την αποφυγή του «λάθους» και το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα.

Με πιο απλά λόγια: Μια κοινωνία απογοητευμένη από τους κυβερνώντες και «ψημένη» να δεχθεί την αλλαγή. Ένας υποψήφιος με χάρισμα, δυνατή εικόνα και ισχυρή προσωπικότητα. Καθαρός πολιτικός λόγος και συγκεκριμένες προτάσεις. Καλά οργανωμένη νεολαία και δυναμικές κοινωνικές ομάδες στο πλευρό του. Δηλαδή, ένα σύνολο παραγόντων που συνδυάστηκαν ιδανικά, στη σωστή χρονική συγκυρία και έφεραν το νικηφόρο αποτέλεσμα. Απλό, αλλά και πολύ καλά στημένο – σαν σενάριο χολιγουντιανής ταινίας με happy end...

Νέα Υόρκη, ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΠΕΚΛΑΡΗΣ
re-bootgreece.blogspot.com

Το ετήσιο Συνέδριο των Εργατικών

Το συνέδριο των Εργατικών θεωρείται το μεγαλύτερο πολιτικό συνέδριο στην Ευρώπη. Ξεκίνησε το 1900 με την αποκλειστική συμμετοχή των συνδικαλιστικών οργανώσεων, ενώ από το 1918 υπάρχει και εκπροσώπηση συνέδρων.

Οι δημοκρατικές διαδικασίες στο συνέδριο τηρούνται απαρέγκλιτα με προσυνηθισμένο διάλογο διαρκείας και αποφάσεις στην ολομέλεια. Οι βουλευτές και οι ευρωβουλευτές των Εργατικών, καθώς και άλλοι αξιωματούχοι συμμετέχουν ex officio αλλά χωρίς δικαίωμα ψήφου.

Τα τελευταία χρόνια όμως ο χαρακτήρας έχει αρχίσει να αλλάζει με έμφαση στο εκτελεστικό σκέλος, την προεδρία και την κυβέρνηση. Το θέμα έχει προκύψει και επειδή το Εργατικό Κόμμα προέκυψε ως κόμμα αντιπολίτευσης και όχι κυβέρνησης. Η αλλαγή, και μάλιστα στο πλαίσιο της πρωτοφανούς πολιτικής επιτυχίας της τελευταίας δεκαετίας, έχει δημιουργήσει δυσκολίες στο μηχανισμό.

Ένα ετήσιο συνέδριο όπως των Εργατικών, πάντα Σεπτέμβριο και πάντα μεταξύ των συνεδρίων των Φιλελεύθερων Δημοκρατών και των Συντηρητικών απαιτεί διαρκή οργάνωση, και ήδη πριν από το Συνέδριο είχε ξεκινήσει η οργάνωση του επόμενου, σε διάφορα επίπεδα.

Το οργανωτικό αποτέλεσμα και αυτού του συνεδρίου ήταν εντυπωσιακό. Η κεντρική αίθουσα της Ολομέλειας όπου οι συνέδριοι παίρνουν το λόγο καθόλη τη διάρκεια του συνεδρίου για 5 λεπτά με το ρολόι, είναι οργανωμένη κεντρικά από το κόμμα.

Υπήρχε όμως και εντυπωσιακός αριθμός παράπλευρων συνε-

δρίων (panels) που είχαν οργανωθεί από διάφορες οργανώσεις, την Κοινωνία των Πολιτών, το Policy Network (think-tank), το κόμμα των Εργατικών στο Ευρωκοινοβούλιο, κ.α). Επίσης οργανώθηκαν σεμινάρια κατάρτισης μόνο για μέλη για εκλογικές καμπάνιες, αξιοποίηση των νέων τεχνολογιών, τοπικές οργανώσεις, κλπ.

Κεντρικά σημεία συζήτησης: η προστασία των συνόρων η ενσωμάτωση των μεταναστών η οικονομική διάσταση

Στο συνέδριο εκπροσώπησε το ΠΑΣΟΚ, η κ' Άννα Διαμαντοπούλου, η οποία και συμμετείχε σε στρογγυλό τραπέζι διάλογου με θέμα τις προτάσεις των Ευρωπαίων προοδευτικών για την καλύτερη αντιμετώπιση του θέματος της μετανάστευσης στο πλαίσιο μιας συγκροτημένης ευρωπαϊκής πολιτικής. Κεντρικά σημεία συζήτησης ήταν η προστασία των συνόρων, η ενσωμάτωση των μεταναστών στο κοινωνικό σύνολο και η οικονομική διάσταση του θέματος με έμφαση θα δοθεί στις συνδυασμένες δράσεις των τοπικών κοινωνιών και των εθνικών πολιτικών μέσα στο Ευρωπαϊκό πλαίσιο.

Η αντιμετώπιση της μετανάστευσης σε ευρωπαϊκό επίπεδο είναι ζήτημα ανθρώπινης αλληλεγγύης, οικονομικής λογικής και ανθρωπιστικής σημασίας. Σε ευρωπαϊκό επίπεδο απαιτείται συνεργασία που να προωθεί την ανταλλαγή τεχνολογίας, και συμφωνία για αρωγή προς τις χώρες 'εισόδου'. Η Ελλάδα, μία από τις βασικές χώρες εισόδου δέχεται μεγάλες πιέσεις και καλείται να αντεπεξέλθει υπέρ του δέοντος σε αυτές τις δυσκολίες. Η στήριξη των χωρών αυτών, δεν εντάσσεται μόνο στη λογική της αλληλεγγύης μεταξύ των χωρών της ΕΕ. Είναι και ο μόνος τρόπος για την τήρηση στοιχειωδών κανόνων ανθρωπιστικής συμπεριφοράς.

Από αυτή την άποψη, το Ευρωπαϊκό Σύμφωνο για τη Μετανάστευση είναι ένα θετικό βήμα και στηρίζεται σε πέντε κεντρικούς άξονες.

- **Τη βέλτιστη προστασία της Ευρώπης σε ένα πνεύμα αλληλεγγύης.** Το κλειδί βρίσκεται στο συνδυασμό ασφάλειας των συνόρων και προστασίας όλων όσων προσπαθούν να φθάσουν στις ακτές μας.

- **Οργάνωση της νόμιμης μετανάστευσης σε συνδυασμό με τις δυνατότητες της κάθε χώρας.**
- **Οργάνωση επιλεκτικών επαναπαρισμών παράνομων μεταναστών** με στόχο την καταπολέμηση του trafficking.
- **Η οικοδόμηση μιας Ευρώπης Ασύλου** όπου όλες οι χώρες τηρούν τις υποχρεώσεις τους.
- **Την ανάπτυξη των χωρών εξαγωγής μεταναστών** με ιδιαίτερη προσοχή ώστε να μην ενδυναμώνονται η διαφθορά και με έμφαση στον ανθρώπινο παράγοντα.

Ειδικά για το τελευταίο, η χρηματοδότηση μπορεί να προέλθει από ένα φόρο στην κίνηση κεφαλαίων (Φόρος του Τόμπιν). Μια φορολογία της τάξης του 0.1% μπορεί να παρέχει έως και 50 δισεκ. Σε οικονομική βοήθεια. Χωρίς να υποτιμούνται οι διοικητικές και οικονομικές δυσκολίες, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι το θέμα είναι πρωτίστως πολιτικό.

Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ της μετανάστευσης είναι ζήτημα ανθρώπινης αλληλεγγύης, οικονομικής λογικής και ανθρωπιστικής σημασίας

Η κ. Διαμαντοπούλου επίσης τόνισε τις διαφορές μεταξύ μιας Δεξιάς και μιας προοδευτικής αντίληψης για το θέμα της μετανάστευσης. Ενώ δεν αμφισβητείται η θετική συνεισφορά των μεταναστών στην οικονομία, η κοινωνία δεν έχει καταφέρει να τους συμπεριλάβει στον κοινωνικό ιστό. **Πρέπει να μπορέσουμε να επικεντρωθούμε στα πραγματικά προβλήματα με ρυθμιστικό πλαίσιο, κοινωνικά δικαιώματα και εκπαίδευση. Για εμάς, η πρόσβαση σε υπηρεσίες εκπαίδευσης και υγείας αποτελεί παράγοντα σταθερότητας και κοινωνικής δικαιοσύνης. Η παροχή των αντίστοιχων υπηρεσιών προς συνανθρώπους μας είναι ένα κριτήριο για την ποιότητα της κοινωνίας μας.**

Απαιτείται συνδυασμένη δράση σε τοπικό, εθνικό και ευρωπαϊκό επίπεδο και αποφυγή του πειρασμού για εύκολες λύσεις.

Ρήγας Κούππας

Από το βήμα της Βουλής

Δεν δεχόμαστε πανεπιστήμια fast-food

Κατά την συζήτηση επίκαιρης ερώτησης προς τον Υπουργό Παιδείας, για τα Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών, η Βουλευτής κ. Διαμαντοπούλου είπε:

«Κύριε Πρόεδρε, σήμερα η Πανεπιστημιακή κοινότητα βρίσκεται πάλι στους δρόμους, ενώ η απειλή των κλειστών Πανεπιστημίων της Νέας Δημοκρατίας κρεμάται πάνω από τα Πανεπιστήμια, πάνω από την ελληνική κοινωνία.

Ο Υπουργός Παιδείας αρνήθηκε να έρθει σήμερα στη Βουλή να μιλήσει για το πιο καυτό σήμερα, θέμα στην Παιδεία, που είναι οι επιπτώσεις που έχουν επέλθει και από την απόφαση του ΔΕΚ, αλλά και από την εφαρμογή της οδηγίας εδώ και είκοσι χρόνια. Ο Υφυπουργός Παιδείας πίσω από τον οποίο κρύβεται ο Υπουργός, όπως ο Πρωθυπουργός κρύβεται επί μακρόν πίσω από τον κύριο Ρουσόπουλο, δεν απάντησε στο θέμα, ωσάν να μην υπάρχει στην ερώτηση μου!

- Κύριε Υφυπουργέ, όσον αφορά στα επαγγελματικά δικαιώματα, οι διαδικασίες που αφορούν το Υπουργείο Παιδείας και στις οποίες αναφερθήκατε, θέλω να σας θυμίσω ότι έχουν ολοκληρωθεί ήδη από το 2003, όταν παραλάβατε πάνω από ενεννηταπέντε (95) έτοιμα διατάγματα.

Τώρα, έρχομαι στο επίμαχο θέμα της απόφασης του ΔΕΚ.

Δεν αρκεί να έχουμε λαϊκισμό της άρνησης, αλλά δε μπορεί και αμαχητί να αποδεχόμαστε ό,τι προέρχεται από την ΕΕ. Χρειάζεται να συνδιαμορφώνουμε τις πολιτικές.

Το ΠΑΣΟΚ έθεσε το θέμα στην ΕΕ και στο Ευρωκοινοβούλιο και στην Επιτροπή, ώστε να υπάρξει το πλαίσιο εκείνο που θα επιτρέπει σε κάθε χώρα να ελέγχει τι γίνεται στο έδαφος της, να υπάρχουν οι προδιαγραφές εξασφάλισης της ποιότητας, ώστε τα Πανεπιστήμια να μη μετατραπούν σε επιχειρήσεις πώλησης εμπορικών αγαθών.

Δεν μπορεί να αποδεχτούμε τον κίνδυνο στην Ελλάδα και σε άλλες χώρες τα Πανεπιστήμια να γίνουν επιχειρήσεις Fast food.

Αυτό σημαίνει ότι χρειάζεται η Κυβέρνηση άμεσα να θέσει το θέμα σε όλα τα Ευρωπαϊκά όργανα, να θέσει το θέμα στο επερχόμενο συμβούλιο Υπουργών Παιδείας, να ζητήσει συνεδρίαση με τους Υπουργούς Παιδείας, Απασχόλησης και ενιαίας αγοράς, ώστε να τεθεί άμεσα στα πλαίσια μιας πρωτοβουλίας της ΕΕ για την εξασφάλιση της ποιότητας, το πλαίσιο εκείνο που θα δίνει τη δυνατότητα σε κάθε κυβέρνηση να αξιολογεί και να ελέγχει τις προδιαγραφές κάθε εκπαιδευτικής δομής και να προχωρά στο άμεσο κλείσιμο τους όταν δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις λειτουργίας τους.

Αντί αυτού η Κυβέρνηση, δείχνει μία εγκληματική αδράνεια και απάθεια. Ο Υπουργός μιλά για φοβική αντιμετώπιση. Φοβική όμως είναι η ίδια η Κυβέρνηση, που δεν παίρνει πρωτοβουλίες ούτε σε εθνικό ούτε σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Και πρέπει να απαντήσετε κύριε Υφυπουργέ, γιατί όταν παραμένετε έτσι αδρανείς, τότε δημιουργούνται σοβαρές υποψίες, η ότι λειτουργείτε πίσω από έναν δογματισμό, ανάμεσα στο ιδιωτικό και το δημόσιο, που οδηγεί στην υποβάθμιση του Δημοσίου ή οδηγεί πίσω από συμφέροντα ή εν πάσει περιπτώσει αγνοείτε απολύτως τους κινδύνους που υπάρχουν και τις δράσεις τις οποίες οφείλετε και μπορείτε να πάρετε.

Και για να έρθουμε και στις ημέρες μας, με βάση τα συνθήματα που ακούγονται σε ολόκληρο τον Πλανήτη, μπορούμε εμείς ως Ελλάδα να αλλάξουμε και να διαμορφώσουμε το πλαίσιο στο Ευρωπαϊκό επίπεδο; Ναι, μπορούμε όταν έχουμε τη γνώση, τη θέληση, τη δύναμη και τη δυνατότητα δημιουργίας των απαραίτητων συμμαχιών».

Μετανάστες

στην Αθήνα που αλλάζει και βράζει

Συνέχεια από σελ. 1

και δεν υπάρχει το θεσμικό πλαίσιο, οι θεσμοί και οι άνθρωποι να υποδεχτούν και αντιμετωπίσουν τα προβλήματα αυτής της κοινωνίας...

Όλη αυτή η κατάσταση, η οποία επαναλαμβάνω έχει την απόλυτη αναρχία μέσα της, έχει κάθε είδους θύματα. Πρώτα θύματα είναι πάντοτε οι πιο αδύναμοι. Θύματα είναι αυτοί οι οποίοι δεν έχουν ταυτότητα. Θύματα είναι και οι κάτοικοι που μένουν στις περιοχές αυτές. Γι' αυτό δεν δέχομαι τις εύκολες μπέλες για ρατσιστές ή αυτούς που κρατούν σημαίες αλληλεγγύης και ανθρωπιάς...

Όταν συζητάμε για το θέμα της οικονομικής μετανάστευσης, ας λάβουμε υπόψη μας ότι δεν υπάρχει καμιά χώρα που δεν έχει ωφεληθεί από τους μετανάστες. Και βεβαίως η Ευρώπη έχει και την κουλούρα του διαφωτισμού, του ουμανισμού και έχει ισχυρά κοινωνικά κράτη. Τότε γιατί δημιουργήθηκαν, σε αυτή την Ευρώπη, τόσα κινήματα εναντίον της μετανάστευσης και υπάρχουν πολιτικοί, οι οποίοι έκαναν καριέρα; Γιατί υπήρξε ο Λεπέν στη Γαλλία, γιατί τα αντίστοιχα κόμματα στην Ολλανδία ή στη Δανία; Δηλαδή σε κοινωνίες εξαιρετικά ευημερούσες, με πολύ ισχυρά κοινωνικά κράτη και με πολιτικές ένταξης και ενσωμάτωσης των μεταναστών, θέμα για το οποίο την περίοδο που ήμουν επίτροπος είχαν γίνει πάρα πολλές μελέτες και αναλύσεις.

Στην Ελλάδα συζήτηση για το θέμα της μετανάστευσης δεν έχει γίνει ποτέ προεκλογικά. Θυμηθείτε όλες τις προεκλογικές περιόδους. Είναι non issue, δεν συζητείται. Δεν συζητείται στη Βουλή. Τα κόμματα ποτέ δεν ανταλλάσσουν απόψεις σε αυτό το θέμα. Δημοσία είναι απαγορευμένο θέμα.

Εάν κανείς δει την Ευρώπη και τις ιδιαιτερότητες, θα δει ότι στις περισσότερες χώρες υπάρχουν τα ίδια χαρακτηριστικά. Όμως το κλειδί είναι σαφές ότι είναι ένα. Είναι η ενσωμάτωση...

Αμέσως μετά την εκλογή μου, τον Σεπτέμβριο του 2007, μίλησα με ανθρώπους από την Κοπεγχάγη και από τον Μπέρμιγχαμ. Δύο πόλεις, οι οποίες είχαν περάσει από αντίστοιχα προβλήματα, δηλαδή κάποια στιγμή η ένταση είχε γίνει τόσο μεγάλη και υπήρχαν πολύ σοβαρά προβλήματα. Εφαρμόσανε πολιτικές, οι οποίες τα επέλυσαν σε πέντε, σε δέκα, σε είκοσι χρόνια. Μετά επισκέφθηκα και την Ατλάντα στην Αμερική.

Οι δύο πόλεις είχαν τελείως διαφορετικές προσεγγίσεις που εκφράζουν και τα διαφορετικά μοντέλα στις δύο χώρες. Το Μπέρμιγχαμ επέλεξε πολιτική ένταξης της κοινότητας. Δηλαδή με ενδιαφέρει να εντάξω στη βρετανική κοινότητα του

Μπέρμιγχαμ, π.χ. την κοινότητα των Ελλήνων. Η Κοπεγχάγη αντίθετα επέλεξε πολιτική ένταξης του ατόμου. Δηλαδή, με ενδιαφέρει να εντάξω στην πόλη της Κοπεγχάγης τον πολίτη μετανάστη ως άτομο, και να τον κάνω να συμμετέχει στη δανέζικη κοινωνία.

Ανάλογα με την πολιτική επιλογή είναι και η προσέγγιση, αρκεί να ξέρεις πώς θέλεις να προχωρήσεις.

Εν πάση περιπτώσει αυτό που και ήταν κοινό και στις δύο, ήταν ότι δέχθηκαν ότι είναι θέμα συνολικής πολιτικής και όχι απλά του Δημάρχου, βέβαια Δήμαρχος με άποψη για το θέμα θα μπορούσε να κάνει πολλά. Και στις δύο πόλεις συγκροτήθηκε ένα συντονιστικό όργανο, στο οποίο μετέχουν πέντε συγκεκριμένα Υπουργεία: Εσωτερικών, Δημόσιας Τάξης, Υγείας, Περιβάλλοντος, και Πολιτισμού, ο αντίστοιχος δήμος και εκπρόσωποι από το χώρο των μεταναστών. Την ευθύνη του οργάνου έχει ο Πρωθυπουργός που προωθεί και το σχέδιο δράσης. Τα Υπουργεία Εξωτερικών και Δικαιοσύνης, έχουν τον δικό τους ρόλο.

Γίνεται ένα σχέδιο, ένα master plan για την κάθε περιοχή, (χωριστά για τον Άγιο Παντελεήμονα, χωριστά για την Κουμουνδούρου κλπ.) με αντίστοιχη χρηματοδότηση και επιτροπεία, δηλαδή παρακολούθηση υλοποίησης. Παρότι πήγα στα αντίστοιχα υπουργεία, έκανα την αντίστοιχη πρόταση, βρήκα τους πόρους, τη δούλεψα μέσα από το ΕΣΠΑ, οι απαντήσεις ήταν εξαιρετικά γενικόλογες, με κοινό χαρακτηριστικό την μετάθεση ευθυνών. Κατέθεσα την πρόταση στη Βουλή τρεις φορές, και ο Πρωθυπουργός δεν μου απάντησε ποτέ. Νομίζω ότι αυτό έχει να κάνει με την απόλυτη αδυναμία για το τι θα κάνουμε και ποιο θα είναι το επόμενο βήμα...

Για να γίνει η ενσωμάτωση, για να πετύχουμε την ένταξη χρειάζονται όροι. Χρειάζεται ρυθμός και αριθμός αυτών που εντάσσονται. Άλλο τριακόσιοι μετανάστες σε ένα χωριό 150 κατοίκων και άλλο στην Αθήνα...Χρειάζονται σοβαρές πολιτικές υψηλού επιπέδου σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Το καλοκαίρι υπήρξε η ευρωπαϊκή συμφωνία για την μετανάστευση και το άσυλο. Εκεί η Ελλάδα έπρεπε να προβάλει πολύ συγκεκριμένες απαιτήσεις γιατί είμαστε σύνορο της Ευρώπης – όχι μόνο της Ελλάδας – και ένας λαθρομετανάστης στην Ελλάδα μετά κινείται ελεύθερα στην Ευρώπη, μέχρι να συλληφθεί και ...σταλεί πίσω στην Ελλάδα. Επομένως η περιφρούρηση των συνόρων και η ειδική ρύθμιση που πρέπει να γίνει πια με την Τουρκία είναι θέμα εξωτερικής πολιτικής και οι δεσμεύσεις της Τουρκίας είναι ένα θέμα που αφορά την Αθήνα, και τον

Άγιο Παντελεήμονα, αλλά εξίσου και την Μυτιλήνη με 3.000 παράνομους μετανάστες.

Το άλλο θέμα είναι πως αντιμετωπίζονται οι παράνομοι μετανάστες; Το πρόβλημα είναι υπαρκτό, και δεν μπορεί να έχουμε ανθρώπους οι οποίοι «δεν υπάρχουν».

Εδώ θα καταθέσω τη πρόταση του ΠΑΣΟΚ η οποία είναι πλήρης και να συμπληρώσω ότι ο νόμος που κατατέθηκε στην Βουλή σε σχέση με τα παιδιά των 18 χρόνων είναι εγκληματικός και απαράδεκτος. Τα παιδιά των μεταναστών πρέπει να παίρνουν την ιθαγένεια όταν γεννιούνται εδώ ή όταν έχουν τρία χρόνια σχολείο στην Ελλάδα. Δεν γίνεται διαφορετικά να ενσωματώσουμε πολίτες χωρίς δικαιώματα.

Δεύτερον είναι η κατοικία. Εδώ θέλει ένα πρόγραμμα που θα διασπείρει το υπάρχον δυναμικό στο λεκανοπέδιο. Δεν γίνεται να έχουμε μαζεμένο σε ένα δρόμο, έξι χιλιάδες ανθρώπους. Είναι σίγουρο ότι θα πάει σε έκρηξη. Λέω όλο το λεκανοπέδιο σε πρώτη φάση γιατί σε δεύτερη φάση πρέπει να μιλήσουμε για πανελλαδική διασπορά.

Τρίτο θέμα είναι η δουλειά και εδώ θα βάλω μόνο τον εξής τίτλο. Υπάρχουν παράνομοι εργοδότες. Γιατί μιλάμε μόνο για παράνομους εργαζόμενους;

Σχολείο και νηπιαγωγείο. Εδώ είναι η καρδιά όλου του προβλήματος. Όταν πλέον έχουμε παραδείγματα σχολείων και δασκάλων που έχουν 85% παιδιά μετανάστες.

Η υγεία είναι προφανές κεντρικό στοιχείο και έρχομαι στο θέμα του πολιτισμού και της επικοινωνίας. Τα μέσα των μεταναστών είναι πάρα πολύ σημαντικό πράγμα. Στα blogs γίνεται πάρα πολύ μεγάλη διακίνηση θέσεων και απόψεων.....»

Επισκεφθείτε την ιστοσελίδα www.diamantopoulou.gr • Ταχυδρομική Διεύθυνση: Διάκου 20, 11743 - Αθήνα, τηλ.: 210 92 37 536

Σας καλούμε να συμμετάσχετε στο «Διάλογο»

Μηνιαία Εφημερίδα - Διανέμεται Δωρεάν

Ιδιοκτήτης: "Αναπνοή στην πόλη", Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία, Μεγαλοπόλεως 1, Καλλιθέα 176 75, τηλ.: 210 94 31 572
Εκδότης • Διευθυντής: Σωκράτης Σαρινόπουλος • Αλμυρού 1, Αθήνα 104 40 • e-mail: anarpoi@sokratis.eu
Εκτύπωση: UNISSET - Γραφικές Τέχνες Ε.Π.Ε. • Μαυρομικάλη 4, 15 354 Γλυκά Νερά

